

Republica Moldova
Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

14 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul	Iulia Sîrcu
Judecători	Tamara Chișca-Doneva, Ion Vîlcov, Ion Corolevschi, Iuliana Oprea

examinînd recursul declarat de SC „Casa Ceaiului” SRL, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a SC „Casa Ceaiului” SRL împotriva Biroului vamal Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2012, prin care acțiunea a fost respinsă,

CONSTATĂ:

La 20.12.2010, SC „Casa Ceasului” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului vamal Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 14.09.2010, conform declarației primare cu numărul de referință 3027I33914, a importat din Sri Lanka ceai negru fermentat în ambalaje directe cu un conținut de maximum 3 kg, marca „Akbar”.

Marfa a fost prezentată spre devamare, însă autoritatea vamală n-a acceptat valoarea în vamă a mărfii, motiv pentru care, la 15.09.2010, impus de situația creată a depus la Biroul vamal Chișinău o cerere de eliberare condiționată a mărfii, fiind prezentată și garanția bancară nr. 17/1203 din 15.09.2010.

La 23.09.2010, autoritatea vamală a validat declarația nr. 3027 I 33914 în varianta în care a fost depusă inițial, a acceptat declarația vamală în forma inițială, fără a înainta careva obiecții și tot în aceeași zi, organul vamal a întocmit actul constatator, prin care a dispus încasarea suplimentară a drepturilor de import în sumă de 52 586,03 lei.

Reclamantul a indicat că consideră ilegal actul constatator. În justificarea acestei concluzii a menționat că organul vamal nu poate să se expună pe una și aceeași operațiune economică, or, în aceeași zi la 23.09.2010, validează declarația vamală, iar în alt caz majorează valoarea acesteia.

S-a mai indicat că, la întocmirea actului constatator, organul vamal nu a respectat carențele legale privind întocmirea și a depășit termenul de prezentare a acestuia.

Cere, reclamantul SC „Casa ceaiului” SRL anularea actului constatator nr. 271 din 24.09.2010.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 08.07.2011 acțiunea a fost admisă și a fost anulat actul constatator nr. 271 din 24.09.2010.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 07.12.2011, a fost admis recursul declarat de Biroul vamal Chișinău, casată hotărîrea primei instanțe și a fost remisă pricina spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 12.03.2012, cererea SC „Casa Ceaiului” SRL către Biroul vamal Chișinău a fost respinsă.

Împotriva hotărîrii enunțate, la 26.03.2012, SC „Casa Ceaiului” SRL a declarat recurs, prin care a cerut admiterea recursului, casarea hotărîrii primei instanțe și emiterea unei noi hotărîri privind admiterea acțiunii.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 20 iulie 2012, s-a admis recursul declarat de SC „Casa Ceaiului” SRL. S-a casat integral hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2012 și s-a restituit pricina spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău în alt complet de judecători.

Rejudecînd cauza, la 16 noiembrie 2012, Curtea de Apel Chișinău prin hotărîrea pronunțată a respins ca neîntemeiată cererea depusă de SC „Casa Ceaiului” SRL.

Motivînd soluția, instanța a notat că, potrivit art. (8) alin. 3) din Legea cu privire la tariful vamal nr. 1380 din 20.11.97, în cazul în care nu există date ce ar confirma corectitudinea determinării valorii în vamă a mărfii anunțate sau în cazul în care există temei de a considera că datele prezentate de declarant (importator) nu sînt veridice (inclusiv sînt sub nivelul valorii lor de producție) și/sau nu sînt suficiente, autoritatea vamală este în drept să determine de sine stătător valoarea în vamă a mărfii, aplicînd consecutiv una din cele 6 metode prevăzute de prezenta lege. Justificînd aplicarea de către organul vamal a metodei de calcul de sine stătător, instanța a relevat faptul că, SC „Casa Ceaiului” SRL nu a prezentat organului vamal toate actele necesare în vederea stabilirii valorii în vamă a mărfii conform metodei nr.1.

La 14 martie 2013, SC „Casa Ceaiului” SRL a depus cerere de recurs împotriva hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2012, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri prin care actul constatator nr. 271 din 24.09.2010 să fie anulat ca ilegal.

În vederea motivării cererii de recurs, SC „Casa Ceaiului” SRL și-a manifestat dezacordul cu hotărîrea recurată, reiterînd circumstanțele cauzei, dar fără a se axa pe temeiurile indicate de art. 432 Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 441 Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Codul de procedură civilă, judecînd recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărîrii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Potrivit art. 445 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Studiind materialele cauzei în raport cu recursul declarat, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră pasibilă respingerii cererea de recurs și menținerea hotărârii recurate.

Instanța de recurs reiterează că, conform cerințelor art. 26 din Legea contenciosului administrativ, actul administrativ contestat poate fi anulat în cazul, în care: a) este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii; b) este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței; c) este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite.

Ținând cont de materialele cauzei și de normele legale ce reglementează aceste raporturi, Colegiul conchide că hotărârea contestată este legală și întemeiată, or, pretenția reclamantului nu își găsește suport legal în norma sus-citată.

Colegiul constată că la adoptarea acestei hotărâri, instanța de fond a administrat suficiente probe și a elucidat pe deplin circumstanțele cauzei. În aceste condiții, adoptarea hotărârii contestate s-a efectuat în strictă conformitate cu prevederile legii.

Pornind de la condițiile emiterii actului constatator nr. 271 din 24.09.2010, se conchide ca Curtea de Apel Chișinău temeinic a stabilit legalitatea acestui act.

Potrivit art. 10 alin. (1) din Legea cu privire la tariful, vamal valoarea în vamă a mărfii introduse pe teritoriul vamal se determină prin următoarele metode: a) în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau de plătit; b) în baza valorii tranzacției cu marfă identică; c) în baza valorii tranzacției cu marfă similară; d) în baza costului unitar al mărfii; e) în baza valorii calculate a mărfii; f) prin metoda de rezervă. Aceiași normă la alin (2) indică că, principala metodă dintre cele specificate la alin. (1) este metoda determinării valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă. În cazul în care metoda principală nu poate fi aplicată, se folosesc alte metode. Fiecare din metodele succesive se aplică doar în cazul în care valoarea în vamă a mărfii nu poate fi determinată prin metoda precedentă. Metodele prevăzute la lit. d) și e) pot fi aplicate în orice consecutivitate, la dorința declarantului.

În această ordine de idei, instanța de fond, examinând pretenția reclamantului referitoare la alegerea metodei de calcul a mărfii în vamă, a apreciat ca legală procedura alegerii acesteia, elucidând condițiile în care s-a recurs la aplicarea metodei de rezervă, or, excluderea metodelor pînă la metoda de rezervă a fost efectuată justificat. În acest context, se remarcă că argumentul recurentului precum că aplicarea metodei de rezervă a calculării mărfii în vamă nu este justificată, este unul neîntemeiat, or, instanța de fond a tălmăcit acest aspect în conținutul hotărârii recurate, constatînd că normele legale în acest sens au fost respectate.

Contrar celor conchise de recurent în sensul că nu au fost solicitate nici un fel de documente suplimentare și nu s-au cerut careva explicații, fapt care în opinia acestuia exclude posibilitatea existenței unor dubii, Colegiul remarcă că, potrivit prevederilor art. 8 din Legea cu privire la tariful vamal nr 1380 din 20.11.97, autoritatea vamală exercită controlul asupra corectitudinii determinării valorii în vamă a mărfii. Aliniatul (2) al aceluiași articol enunță că, autoritatea vamală este în drept să ia decizii în privința corectitudinii ori incorectitudinii valorii în vamă a mărfii anunțate de declarant. Consecvent și relevant speței se menționează că, potrivit alin. (3) art. 8 al aceleiași legi, în cazul în care nu există date ce ar confirma

corectitudinea determinării valorii în vamă a mărfii anunțate sau în cazul în care există temei de a considera că datele prezentate de declarant (importator) nu sînt veridice (inclusiv sînt sub nivelul valorii lor de producție) și/sau nu sînt suficiente, autoritatea vamală este în drept să determine de sine stătător valoarea în vamă a mărfii, aplicînd consecutiv una din cele 6 metode prevăzute de prezenta lege. Prin urmare, norma citată condiționează posibilitatea determinării de către organul vamal de sine stătător valoarea mărfii doar cu lipsa de date ce ar confirma corectitudine determinării valorii în vamă a mărfii, fără a impune solicitarea unor date suplimentare așa cum conchide recurentul.

În limita celor expuse, referindu-ne la faptul că instanța a elucidat pe deplin circumstanțele cauzei, a aplicat corect cadrul legal referitor speței și a creat condiții optime participanților la proces pentru ca aceștia să poată beneficia efectiv de drepturile procedurale, instanța de recurs conchide că cererea de recurs este neîntemeiată iar hotărîrea contestată pasibilă menținerii.

În baza art. 445 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă al RM, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Se respinge cererea de recurs declarată de SC „Casa Ceaiului” SRL.

Se menține hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2012, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a SC „Casa Ceaiului” SRL împotriva Biroului vamal Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Corolevschi

Ion Vîlcov

Iuliana Oprea